

tror, vi stillede adskillige forslag om det her i Folketinget, men de blev desværre forkastet, fordi et flertal herinde ikke ønskede, at den danske befolkning skulle have mulighed for at tage stilling til den centralisering, der skulle ske, på demokratisk vis. Det var et klart overgreb på demokratiet, folketingsflertallet foretog, men det er jo de betingelser, man nogle gange må leve under, og det må vi altså bare konstatere og i øvrigt kæmpe videre.

Kl. 11.40

Men jeg vil sige om centraliseringen, at det er da rigtigt, at de, der ønsker Unionen – de, der ønsker en stærk supermagt, som skal kunne konkurrere med USA, de, der ønsker, at der skal være fælles militær og fælles udenrigspolitik osv. – vil bruge en hvilken som helst begrundelse for at forsvare centraliseringen. Det er klart, at de selvfølgelig også vil bruge den begrundelse, at nu sker der en udvidelse. Allerede inden den kunne finde sted, og oven i købet inden den var forhandlet på plads, brugte man den argumentation, at en eventuel kommende udvidelse betyder, at der må ske en øget centralisering.

Jeg er fuldstændig enig i, at unionstilhængerne vil bruge et hvilket som helst argument, men jeg tror bare ikke, hr. Thulesen Dahl skal være så naiv at tro, at hvis vi et øjeblik forestiller os, at alle de østeuropæiske lande havde stemt nej og ikke var gået ind i EU, ville unionstilhængerne opgive centraliseringen. Nej, så havde de fundet nogle andre argumenter for at lave centralisering på vejen mod superstaten.

Jeg tror, at vi, som er modstandere af en europæisk superstat, helt fundamentalt har den opgave at vinde befolkningen – ikke for at være imod østeuropæerne, men for at stemme nej ved den kommende traktatafstemning. Det vil nemlig blive en traktat, som vi skal være imod, fordi den vil lægge op til en udvikling hen imod større centralisering.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Europaudvalget. Hvis ingen gør

indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op- hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Forespørgsel nr. F 54:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad vil regeringen med FN i fremtiden?«

Af Jann Sjørnsen (KRF), Bodil Kornbek (KRF), Mogens Nørgård Pedersen (KRF) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 21/3 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 26/3 2003).

Begrundelse

Jann Sjørnsen (KRF):

FN blev opbygget i tiden efter Anden Verdenskrig på baggrund af ønsket om at forhindre krig og udbrede menneskerettighederne og respekten for en international retsorden.

Gennem årene har der ofte været rettet hård kritik mod FN på trods af disse ædle formål og ønsker, og det har der også været grund til. Men når det er sagt, vil jeg også godt understrege, at i virkeligheden har vi ikke noget bedre internationalt organ end FN til at håndtere nogle af de spørgsmål, jeg her har nævnt. Derfor er udfordringen ikke kun at gøre FN bedre, end det er i dag, men også at stå vagt om det, vi rent faktisk har.

Senest har Irakkrisen givet anledning til længere tids skarp kritik af FN's Sikkerhedsråd. Kritikken har fokuseret på, at Sikkerhedsrådet i sin opbygning ikke lever op til de krav, der stilles til verdenssamfundets øverste organ. Sikkerhedsrådets sammensætning kritiseres for at være utidssvarende set i lyset af den nuværende magtbalance i verden, og lande som Tyskland, Brasilien, Japan, Italien og Indien presser på for også at opnå status som permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet.

Ligeledes har Sikkerhedsrådets stillingtagen til Irakkrisen fået kritikken af de permanente medlemslandes vetoret og ikke mindst brugen af denne til at blusse yderligere op, bl.a. i kraft af beskyldninger om medlemslandenes forsøg på at påvirke tidligere kolonilandes stemmeafgivelse. Som en del af kritikken er Sikkerhedsrådet desuden blevet beskyldt for, at dets opbygning